

Cerkvene zadeve.

Novi zvonovi pri Sv. Bolfenku na Pohorji.

Kdo izmed dragih čitateljev »Gospodarja« ne pozna ponosne matere naših gor, mogočne Velike kape? Razgled z nje je prekrasen in zdi se človeku, da je ves svet od mogočnih koroških gor do nadoglednih ogerskih planjav, pa od sinjih gornještajarskih planin do blizu Trsta — njegov, tako je vse odprto pred njim. Kdo prešteje mogočna mesta, ponosne trge in lične vasi, katere zre njegovo oko raz te »kraljice Pohorja?« In cerkvic, koliko jih je po visokih hribovih in prijaznih gričih, ki so videti, kakor bi belega graha razsul po zeleni trati. Z eno besedo, razgled ta se ne da popisati, temveč videti in uživati ga je treba!

Vendar dragi čitatelj, ne bom te sedaj v poznej jeseni vabil na ta hrib, pač pa bi bil te rad povabil dne 30. oktobra k prijazni cerkvi Sv. Bolfenka, jedno uro pod Veliko kapo na severno stran. Ta na lični ravni med košatim pogorjem stoječa mična cerkva je od pridnih župljanov Ribniških še dosti oskrbljena. Nova streha, krasno izdelan veliki oltar in slikarija, ta je res priprosta, ker domača — vse to priča, da Sv. Bolfenk še ni popolno zapuščen. Najbolj žalostno je bilo zvonjenje, ker nekako osamljena dva mala zvana sta otožno klenkala in njun odmev se ni daleč razlegal. Vroča želja č. g. župnika in faranov je torej bila, pri-skrbeti novih zvonov, ali kje in kako zmoči stroške? Sedanjega sveta slaba navada namreč je, da se za božjo čast nerado kaj stori; kdor ima kaj, navadno stiska, da kar škriplje, kdor pa nima nič, tak pa s samo dobro voljo tudi dosti ne opravi. Vendar so se tu pa tam tudi častne izjeme, posebno imamo v podravski dolini, hvala Bogu, velikega dobrotnika cerkev, mnogočislana gospoda Janeza Pahernika. Njemu so goreči in čislani vlč. gosp. župnik priporočili to našo skrb in glej, kar naročil je dva nova krasna zvana pri g. Dencel-nu v Mariboru. Zgodilo se je to prav tiho, da še ni se dosti vedelo po fari, dokler ni bilo na prižnici oznanjeno: »V nedeljo, dne 30. oktobra bomo dva nova zvana spremili od g. Štrajharjeve hiše k cerkvi Sv. Bolfenka«. Le-to oznanilo je napolnilo vseh src z veseljem in hvaležnostjo do velikodušnega dobrotnika. Zgodilo se je tako in med gromenjem možnarjev spremili smo krasno okinčana zvana na odmenjeni kraj.

Bilo je krasno vreme dne 30. oktobra, ko se je zbrala neštevilna množica ljudi k slovesnosti, kakoršnje so sicer le redke. Do edinstvih smo potegnili nova zvana z jednim starim vred v zvonik, kjer so se kmalu oglašili z milim, lepo donečim in ubranim glasom; povabili so prvokrat vernike k službi božji. Sedaj so vlč. gosp. župnik v navdušenem govoru razložili pomen zvonjenja v besedah: Žive kličemo, mrtve obžalujemo, viharje strahujemo. H koncu so še prav iskreno zahvalili preblagega g. dobrotnika in prosili vernike, kedar koli slišijo teh zvonov glas, moliti za-nj kak očenaš. Opravičena je ta prošnja, ker okoli 10 centov težka zvana veljala sta lep denar.

Posvetni mogotci bodo morda z glavami zmajevali nad toliko darežljivostjo, ali mi pa rečemo z besedami Izveličarja: Marija si je najboljši del izvolila itd. Gosp. Pahernik si je izvolil najboljši del za ta in oni svet. Z obilnim blagoslovom bode obdana njegova hiša, ker »Bog nikomur dolžen ne ostane«, zraven tega pa bo njegovo ime med ljudstvom v najlepšem in hvaležnem spominu, ko bode nas vse že pokrival temni grob. In v dan sodbe Bog tudi ne bo gledal na posvetno čast in premoženje, temuč po zasluženju in dobrih delih bode vsakemu odločil večno plačilo.

H koncu še enkrat zakličem plemenitemu dobrotniku v imenu hvaležne Ribnice: Bog Te nam ohrani še dolga leta v prid veri in domovini! Pohorski.

Cerkev Lurske Matere božje v Grižah.

Bilo je to veselje za Griško faro, ko se je dne 23. oktobra blagoslovila nova podružnica, od farne cerkve komaj 15 minut oddaljena cerkev Lurske Matere božje. Kdor se skoz Savinjsko dolino pelja, tega oči se že od daleč ozirajo na to krasno cerkvico, katera je res novi kinč, »lilija«, prekrasne te doline. V soboto, dne 22. oktobra je oznanjevalo glasno streljanje iz visoke »Bukovce«, da se bo v Grižah vršila svečanost, katere so komaj že pričakovali vsi Marijini častivci, da se bo blagoslovila lepa cerkev na prijaznem griču »Gradišću«. Kakor je sploh znano, pozidala se je ta cerkev le z milodari vrlih Marijinih otrok pod vodstvom preč. velezasluženega g. župnika Arzenškega, ki je znal, goreč za čast Božjo in Marije Device, navdušiti srca farmanov svojih in tudi z drugih far, da so podpirali to krasno, veličastno podjetje. Blagoslova božjega gotovo ni majkalo temu delu, kar spričuje to, da se je cerkva v tako kratkem času in tako krasno pozidala. Blagoslovili so jo preč. g. opat iz Celja. Podoba Lurske Device in Bernardike se je nesla v krasni procesiji iz farne cerkve na grič, na katerem cerkev stoji. Črez 130 belo oblečenih deklet in tisoče vernih, ki so prihiteli od daleč in blizo, se je vdeležilo te ginljive svečanosti. Cerkev, katera še samo s svojo krasno lego in s svojo zunanjo lepoto vsacega vabi, da bi jo obiskal, je od znotraj res krasno in umetno zmalana. Veliki altar svedoči o res umetniškem ukusu preč. g. župnika. Podoba Matere božje pa je tako lepa, tako ljubeznjiva, da se res človeku milo stori, kadar jo zagleda na prekrasnem tronu, in solze pridejo v oko in nehoté človek zakliče: Lurska Mati božja, prosi za nas Boga! — Pretekli teden se je obhajala gori slovesna tridnevnik in celi teden so se brale sv. maše za žive in mrtve dobrotnike Marija Lurske cerkve v fari in zunaj fare. Nova cerkev nima dozdej zvonov in tudi ne orgelj, pa z milodari se bo gotovo počasi vse oskrbelo. Bog in Marija in njeni častilci bodo že pomagali.

Gospodarske stvari.

Vrabelj in njegova korist.

Zima se bliža, in ž njo nastopijo za ptice, ki ta mrzli letni čas pri nas prebijejo, slabi časi, časi, v katerih je gorje, glad in trpljenje ptic usoda. A kako se naj mi vedemo proti tem nesrečnikom? Vsmilimo se jih, podpirajmo jih, posebno tiste, ki so nam koristni, v boju za življenje in obstanek, hranimo jih, a ne bomo njih sovražniki in zatiralci!

Takim pticem, ki se po zimi pri nas mudijo, pripada tudi vrabelj; tudi on si človeško velikodušnost in vsmiljenje rad izkoristi, in to tem bolj in sitneje nego drugi njegovi tovariši. Radi tega tedaj kaže in je umestno prevdarjati, v koliko nam vrabelj koristi, v koliko nam škoduje, je-li nam v večjo korist, je-li v večjo škodo. Poprej pa nekoliko o vrablji ali vrabcu samem! Pri nas živi dvoje vrst vrabcev, tako zvani »domači« vrabec in »poljski« vrabec. Razločujemo oba po tem, da je domači večji nego poljski in da živi, kakor že njegovo ime poveda, v obližju človeških stanovališč in poslopij, kjer si išče vsakdanjo svojo hrano, manjši brat njegov pa se raje po polju in travnikih potika. Razlikujeta se tudi v hrani: vsakemu so bolj priljubljena posebna